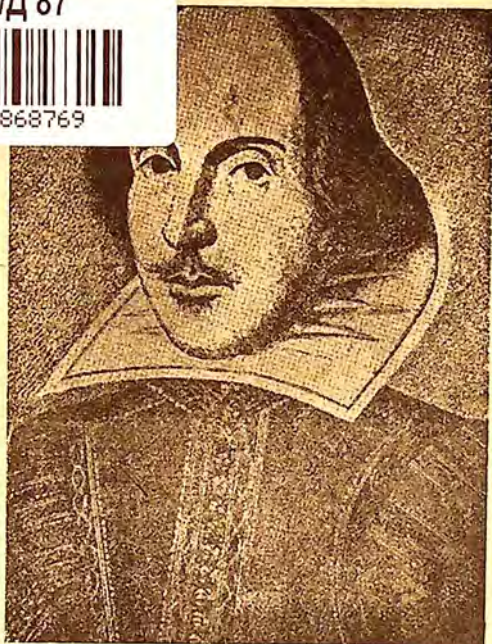

НАРОДЕН ТЕАТЪР
„САВА ОГНЯНОВ“ — РУСЕ

К 792/Д 87

120000868769

УИЛЯМ ШЕКСПИР — 1564 - 1616

„ДВАНАЙСЕТА НОЩ
ИЛИ КАКВОТО ОБИЧАТЕ“

Комедия в 4 действия — 13 картини

Сезон 1954 - 1955 год.

ДАР

от *Димитрина Нанова*

Пета постановка

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

Орсино, Илирийски херцоц	Димитър Хаджиянев
Себастиан, млад благородник	{ Цветана Лазарова
Виола, сестра на Себастиан	
Антонио, морски капитан, приятел на Себастиан	{ Любен Бояджиев
	{ Атанас Трайков
Капитан, приятел на Виола	{ Иван Нанев
	{ Иван Кондов
Курио, благородник при Херцога	{ Емил Греков
	{ Александър Бечев
Сър Тоби Белч, вуйчо на Оливия	{ Александър Бечев
	{ Емил Греков
Сър Андрей Егчик	{ Петър Костов
	{ Васил Антов
Малволио, интендант на Оливия	{ засл. арт. Г. Георгиев
	{ Симеон Ганев
Фабиан, слуга у Оливия	{ Димитър Йорданов
	{ Иван Нанев
Шут	{ Иван Кондов
	{ Минко Минков
Оливия, богата графиня	{ Лиляна Шолова
	{ Царева Бесева
Мария, прислужница у Оливия	Ева Ганева
Първи войник	Иван Касабов
Втори войник	{ Атанас Трайков
	{ Любен Бояджиев
Свещеник	{ Васил Антов
	{ Петър Костов

Музика: Бах, Моцарт, Бетовен, Прокофиев, Шостакович и др.

Песни: **ВАСИЛ КАЗАНДЖИЕВ.**

Изпълнява състав от Русенския държавен симфоничен оркестър.

Музикално ръководство: **ДОБРИН ПЕТКОВ.**

Режисьор: **ЛЕОН ДАНИЕЛ**

Художник-проектант: **АСЕН МИТЕВ**

Художник - изпълнител: **ПЕТЪР ТАНЕВ**

Зав. постановъчната част: П. Панайотов, пом. режисьор: Цв. Манолова.
суфлор: Ст. Маринов, театърмайстор: Дим. Найденов; осветлител: Г. Харамбиев, изпълнители на костюмите: К. Пенков и К. Димитрова; рък. дърводелско ателие: П. Банов; фризури: Здр. и Ст. Станоеви, тапицер: Д. Хвърчилков.

Антракти: след I, II, III действие.

ЛЕОН ДАНИЕЛ

АСЕН МИТЕВ

ДВАНАЙСЕТА НОЩ ИЛИ КАКВОТО ОБИЧАТЕ

В дългата история на човешкото общество има велики епохи на подем и творческо възраждане на силите. Епохи, през които всестранно и многообразно се проявяват способностите, разгъва се в цялата си сложност и пълнота човешката природа. Това са периоди на ново светоусещане и велики приливи на любознателност, на висок граждански патос и сурова мъжествена доблест, на вдъхновеност на мислите и смела по-ривитост на чувствата, на огромна съсредоточеност на волята и целенасоченост на действията. Това са епохите, които според думите на Енгелс „раждат титани по силата на мисълта и разностранност на чувствата“.

Такава сурова героичност ни лъха от детството на човешкото общество — светът на древна Гърция. Такава поетична мъжественост и обаятелна прелест лъха и от XVI век — от епохата на Ренесанса, когато хората престават да се опитват от религиозния опиум и науката не е вече слугиня на

Г. ГЕОРГИЕВ
зсл. артист

АЛ. БЕЧЕВ

ЕВА ГАНЕВА

417-289

Л. БОЯДЖИЕВ

С. ГАНЕВ

ИВАН КОНДОВ

богословието. На такава велика епоха, събрала в себе си най-мъдрия опит на всички векове сме съвременници ние. Затова, когато сега се запознаем с произведенията на титаните на тези вдъхновени епохи, ние ги чувстваме наши съвременници и заедно с тях воюваме за човека и за неговото истинско щастие.

Преди три и половина века, в старата добра „Мери Ингланл“ живеел, пиел бира, любел и пишел пиеси младият и щастлив Уйл Шекспир. Той не мислел за личността, за това, че всеки негов стих ще стане източник на многотомни книжни писания на английски, немски и френски. Той просто гледал хората, които го окръжавали и пишел за тях — с техния език, в техния дух, за тяхна наслада. Всички негови герои, безразлично дали обитавали Италия или Илирия, древния свят, Дания или Арденския лес, са били вземани от кръчмичките „Златния лъв“ и „Лебед“, от двореца на Елизабета, мъгливото Лондонско пристанище или родния град Стратфорд. Богат и разнообразен е бил света на първите Шекспирови прототипове

АТ. ТРАЙКОВ

ВАСИЛ АНТОВ

Д. х. ЯНЕВ

Д. ЙОРДАНОВ

ИВАН НАНЕЗ

Л. ШОПОВА

— това са били току-що пристигнали от новооткрития свят разбойници - мореплаватели и лордове-любимци на кралицата, влюбени девойки тайно бягащи на среща и търговци на вълна, враговете на театъра — пуританите и най-свеглите мислители на времето събрани около философа Роджер Бейкън, артистите Бербедрж и Кемп, драматурзите Марлоу и Ричард Грийн. В този свят на ранния Ренесанс с величествена мощ се сблъскали две сили — силите на умирането и зараждането, на старото и новото. И всеки, който имал весели и светли очи, здрава глава на раменете си и по два пенса за кана бира в джеба си, вярвал безусловно, че злото е победимо, че е достатъчно само да се понапрегнем и всичко ще дойде до добър край.

М. МИНКОВ

П. КОСТОВ

ЦВ. ЛАЗАРОВА

ЦАРЕВА БЕЕЗА

ЕМИЛ ГРЕКОВ

Трябвало да мине по-малко от едно десетилетие, за да разбере Шекспир заедно с всички светли умове на времето, че „целия свят е затвор“, че над него виснат тъмни неznайни закони, които за тях са неопределими, че идеала на Ренесанса за хармонично разцфтяващата човешка личност е неосъществим в света на поквареното и израждащо се дворянство или в грубата практика на пуританите. Тогава Шекспир написал своята велика пророческа трагедия за принц Хамлет, който разбира, че изхода за човечеството е зад векове, а за гаврата на съдбата над „венецът на творението — човекът“ ще съдят бъдните времена.

Но когато писал своята комедия „ДВАНАЙСЕТА НОЩ ИЛИ КАКВОТО ОБИЧАТЕ“ Шекспир се намирал още в първия период на Ренесанса — когато хората спокойно пиели бира и оптимистично вярвали в своите сили, когато слънцето празнично блестяло и всичко изглеждало по-прекрасно и съвършено. Основна мисъл, която ръководела автора и пронизва всички негови комедии е мисълта, че „тъкът на живота ни се състои от смесена прежда — добра и лоша заедно. Нашите добродетели биха се самозабравили, ако нашите грешки не ги усмиряваха; а пороците ни биха изпаднали в отчаяние, ако не бяха утешавани от нашите добродетели. Всичко е хубаво, щом краят е добър“.

Всичко при младия Шекспир е поровисто, страстно. Драматичната сянка на смъртта и съмнението, на скръбта и меланхолията са само части от единния и многообразен живот, основното съдържание на който е: човекът е силен, толкова силен, че сам строи съдбата си. Който има сили да иска, да се стреми страстно и искрено към значителна цел — той побеждава, той има право на щастие. Такава е темата на комедията „Дванайсета нощ или каквото обичате.“

Но в този прекрасен свят от смели и чисти хора с радостни и светли мисли Уйл Шекспир имал и своите врагове — това са бърбрещите франтове, които нахално разположени по сцените на тогавашните театри служели за посмешище на обикновените зрители от партера. И още един, още по-страшен враг имал Шекспир и неговите приятели — всички те били непрекъснато преследвани от една костелива и заплашително настръхнала сянка. Тя ходела на дългите си костеливи крака, презрително вирела високопостриганата си глава, всичко по нея било опънато, изгладено, строго и безвкусно. Тая сянка мечтаела да покори старата добра Англия и да я превърне в протестански затвор, да забрани песните и да затвори театрите. Нейното име било пуританство, а наследниците ѝ забраниха Шекспировите мисли за цяло столетие. Срещу тия две злини — отмиращото зло на кретенизиралото се дворянство и зараждащата се пуританска буржоазия се нахвърля Шекспир с цялото великолепие на своята жлъч, за да бъде защитена красотата на живота, която поетът и приятелите му създавали. Трябвало е да се даде отпор на това отвратително сътрудничество между сър Андрей и Малволио, което 50 години по-късно превърнало веселата Англия в търговска кантора.

С тази пиеса младият Уйл ни напомня, че нашият бой срещу врага, е бой за пълноцеността на живота. Пазете красотата на живота! — ни казва той. Пазете я от вечно поучаващите умници, които искат да я унищожат, защото не могат да я почувствуват. Пазете я от човешките отрепки, които искат да я обсебят, защото я нямат. Отворете очите на тия, които ослепяват пред нейното ярко сияние и я търсят там, където тя отсъства. Пазете красотата на живота, пазете веселието, пазете радостта! — Ето идеята, с която ни облъхва това жлъчно и смешно, иронично и радостно произведение на веселия гений.

Л. Даниел

А. Иванова

